

LILY A MAGOR
POVÍDKY POVĚSTINY

FORMAL GROUP, 2019

Povídky Pověstiny – Lily a Magor

Copyright © Jaroslav J. R. Tylich, 2019

Edition © FORMAL GROUP, Prague, 2019

Cover illustration © Grandfailure, stock.adobe.com 2019

Cover design © Jana Adamová, 2019

Graphic design © Stanislav Hudský, 2019

ISBN 978-80-88287-23-0

*Pověstina, ten divoký kraj v srdci Európy, v našem světě neexistuje.
I následující příběh byl realitou pouze lehce (až katastroficky) inspirován.
Na oplátku ji amatérsky paroduje.
Což zní jako pěkný šunt; pakliže ale máte kapku času...*

To bylo tak:

LILY A MAGOR

POVÍDKY POVĚSTINY

„Hej..., Lily...“

„Hmm?“

„Podáme si je společně.“

Dívka na Magora nepohlédla.

Její ruka vklouzla do jeho dlaně.

„Na ,tři‘.“

Kapitola 1

TENTO SVĚT

17. máj 2019

„Ehm... můžete ta jména ještě jednou?“

„Tejpka.“

„Maník.“

„Buran.“

„Syčák.“

„Šestka.“

Kavárenský stůl byl pro tolik lidí zkrátka příliš, příliš malý.

„Mh-hmh... ano... jistěže. Totiž, víte... většinu chápu. Ale neurazte se... „Šestka“?“

„Ou! Asi vás mate, že tu nemáme nejmladšího!“

„Jo, jo — změnila jsem si kvůli němu jméno z „Pětky“.“

„Takhle je nás totiž šest, víte?“

„Přesně tak — ale ten teprve přijde.“

„Aha. Chápu. A váš... „nejmladší“?“

„Magor.“

„„Magor““. Jistěže. Jak jinak. Rozumím. Víte, kdyby tohle byla kniha, byla bych si jistá, že jste to řekla s velkým „M“. Takhle opravdu nevím, jestli mi neříkáte, že je prostě jen tak trochu pošahanej..., nebo že se tak jmenuje.“

„Jmenuje, určitě.“

„Jo, jo, jmenuje. Pošahanej von je mnohem víc.“

Ach, těžké je povolání terénní reportérky. Nejen díky tady Bravo Kachnám.

Kde je Jane?

Zápis #1: Lily

15. máj 2019

Znáte ten pocit, když ráno nemůžete fungovat, než si dáte svou první kávu (z mnoha) — nasypete ji do hrnku, zalejete vroucí vodou, vrátíte konvici na stojan a... otáčíte se nazpět, jen abyste svůj čerstvý ranní životabudič rozlili loktem.

Inu, to se mi stalo dnes. Dvakrát.

---

1 V Pověstině říkali pátému měsíci v roce *máj*, neboli „kvetoucí měsíc“.

Brzy zemřu. Dost možná na předávkování kofeinem. Ale ne, nebojte se — „nezkapu“ v této knize (víceméně). Ani v příští. Ale již brzy. Ostatní zatím moc netuší: prosím nic jim neříkejte. Spíše si poslechněte, co se vlastně všechno stalo, než jsem tak nějak „natáhla bačkory“. (Trochu doslova, že ano.) Pová vám to hned dva vypravěči — ve dvou svazcích, které dali dohromady. A zde začíná první z nich.

Vaše vracející se kamarádka Jane²

* * *

Kdo někdy neměl nutkání vypnout?

Dát si pauzu, kakao, horkou koupel..., čaj, pustit si seriál? Otevřít knížku?

Hloupá otázka — lepší by byla, jestli někdo nemá náhodičkou nějaký tip, jak zaručeně relaxovat a nic neřešit. Protože ona sama v tom byla pěkně mizerná. Ale snažila se...

„Ne.“

Dveře koupelny se zastavily v půlce otevření.

„Ještě chvíli.“

Její hlas nezněl rozzlobeně. Naopak — byl klidný a přívětivý.

Byla Ódinia³, brzy ráno, a Bianca, nejmladší důstojnice útvaru, si ve studené lázni opírala hlavu o dlaně a nechávala čas, ať pomalu ubíhá kolem.

Prsty svraštělými vlhkem si promnula ramena. Uvykla své ruce na pevný úchop, tupé rány, zimu i spáleniny. Jen málokdy jim — i sobě samé — dopřála několik chvil na tuhle aktivitu.

Na odpočinek.

„Dej mi... ještě pár minut.“

Postava na druhé straně veřejí neslyšně přikývla a dovřela je nazpět.

Místnost byla čistá, kamenná, s leštěnou bílou dlažbou (na stěnách, stropu i podlaze). Zářivky vrhaly mdlé světlo, které uspávalo. Vedly sem dvoukřídlé zástěnové dveře — otevíraly se odsunutím do stran. Takto vypadala většina místností v budovách Stolce (organizace, které Šerá kasárna patřila).

---

2 Čteno „džejn“.

3 V tradičním nářečí Pověstiny výraz pro naši „středu“: v onom malém kraji v srdci Evropy používali pro dny v týdnu vlastní názvy: Lunia / Den Luny (pondělí), Marsia / Den Marsu (úterý), Ódinia / Den Ódina (středa), Thória / Den Thóra (čtvrtek), Friggiaia / Den Friggy (pátek), Saturnia / Den Saturna (sobota), Solia / Den Slunce (neděle).

Stolec sídlil v srdci protáhlého poloostrova — poloostrova Italia, vybíhajícího z jižního břehu prastarého kontinentu, Európy.

Stolec si své sídlo vybudoval zde, na slunečných vyhrátých pláních s Bílou klenbou i Šerými kasárnami. V průběhu věků sílil i klesal jeho vliv i věhlas a dnes představoval spíše jen rádce pro státy a země Starého kontinentu. Ale stále...

Stále, pokud bylo potřeba, uměl Stolec uplatnit svůj vliv.

Bianca unaveně, úlevně vydechla. Voda byla původně vlažná. Vlastně vcelku příjemně hřála. Předtím — před pár hodinami.

Mladá žena se usmívala. Spokojeně.

I když nyní, prakticky vzato, seděla v chladném roztoku pěny a vlastní špíny. A hleděla na svůj odraz v mýdlové hladině — vlasy, nacucané vodou, splývající jí po těle s nedbalou elegancí mokrého hadru.

Běžně byly svítivě jasné, vybledlé do takřka bílého lesku. S vlhkostí však tmavly do špinavé šedi.

Bianca si odhrnula vlasy z čela, promnula unavený obličej a přinutila se vstát.

Horká koupel většinou příjemně uklidňovala; Biančino tělo však odpovídalo na hřejivé lázně jinak: staré jizvy se probouzely. A nové pálily o to více. Ale když voda vychladla...

Zdráhala se z koupele vylézt. Jakmile chladivou náruč opustí, zmizí i dočasné utlumení všech těch bolístek, jež s sebou její práce (a život) nese.

Stolec sídlil v srdci podlouhlého poloostrova — poloostrova Italia.

Vybudoval si své sídlo na slunečných vyhrátých pláních v průběhu věků, kdy sílil či klesal jeho vliv i věhlas.

Dnes byl spíše letitým rádcem pro Starý kontinent. Ale stále...

Stále, když bylo potřeba, uměl uplatnit svůj vliv. Zvláště, pokud nějaký vetřelec uzmul jedno z tajemství, jež strážil.

„Dobrá!“ Biančin hlas nabral ostrý, rázný tón. Potřebovala šest minut, než se oblékla a rozrazila dveře do chodby, kde vyčkávali ostatní.

„Koho že to...?“

„Myslíš tu legátku? ...má paní?“

„Ano, můj... otroku?“

„Otroku? Vážně? Nic lepšího tam nemáš?“

„Můj... panoši?“

„Jó... jasně. Hele, ta zlodějka se jmenuje myslím... Jane? ‚Má paní‘? Soráč, furt si na to oslovení nemůžu zvyknout.“

„Jane!“ Bianca pozvedla paže, aby jí na halenu připnuli výstroj, „v pořádku. Taky mi to nejde přes ústa. Už jsem říkala, že nemám ráda tradice?“

„Jo, jo, říkala. Teda... *má velepaní*.“

„Vtipné,“ Bianca jej udeřila pěstí do hrudi. Viktor s ní sloužil již od Akademie, „raději mi řekni, kde najdeme tuhle ‚Jane‘.“

„A když neřeknu, praštíš mě znovu?“

„Hmm,“ krátce se zamyslela, načež mu uštedřila další š'ouchanec, „samozřejmě. Kde je Jane?“

* * *

15. máj⁴ 2019

Jistý netradiční rozhovor mezi šestičlennou žoldněřskou skupinou a terénní reportérkou (pro magazín „Vaše střelivo“) se měl odehrát v Den Friggy⁵. Ale ještě předtím...

Onomu rozhovoru předcházely poněkud „nepříliš vágní“ události:

Z menší části započaly ránem Dne Ódina⁶ na území Stolce — kde Lady Bianca posbírala svůj oddíl a vyrazila na nekrátkou cestu do Středu Európy.

(Viktor by nepochybně pohotově vytvořil slovní hříčku na slovo „nekrátkou“, kdyby jej Bianca pronesla nahlas. Neměla ráda slovní hříčky. Ani náhody.)

Zlodějka musela být dopadena. A musela zemřít. Tak zněly rozkazy. Čili zbytek (respektive valná většina) onoho klíčového dění se odehrávala až v cíli jejich cesty — tam, v onom pomyslném srdci Starého kontinentu: v Pověstině.

(Ódinia, krátce po obědě.)

Byl konec jara.

Vítr si pohrával v čerstvém listoví, okvětní plátky poletovaly v kaskádách všude kolem.

Magor stál, asi metr vysoký náhrobek přímo před sebou.

„Klišé,“ zarytě hleděl na bílý mramor, „takové klišé... asi jako obligátní hláška ‚miluji tě‘ na konci romantického filmu.“

Popravdě řečeno, romantické filmy Magorovi nijak zvláště nevadily. Dokonce si jich i pár užil; ovšem jako správný chlapák se k tomu

---

4 Tento pověstinský „máj“ mimochodem odpovídal našemu květnu.

5 Friggaia / Den Friggy je shodný s naším pátkem. Ono to nářečí pověstinců je tak trochu švihlé, no.

6 Ódinia / Den Ódina pro změnu odpovídá naší středě.

---

doznával pouze párkrát za den. Každopádně — aby byla situace ještě více tuctová, musel by být podzim. Ale realita se ne vždy ohlíží na celosvětové tradice.

Byl konec jara.

Kolem mladíka se prostíraly pláně, louky i lesy. Pověstina byl divoký kraj; uhnízděný v náruči široké kotliny, z jedné třetiny tvořen ohromným jezerem Un.

Ukryval i větší město — Soule, malou, ale vlivnou megapoli v srdci Európy. Přiléhala k východnímu břehu Unu a tvořila centrum politické i obchodní síly malého městského státu, jímž Pověstina (alespoň z pohledu zbytku Európy) byla. Drobné vesnice a menší městečka zabíraly zbytek jeho území. Až na jednu výjimku:

V Pověstině se již dávno (ještě v dobách velkých Králů a smělých Knížat) usídlilo uskupení, jež v něm přebývalo dodnes. Toto uskupení i v pozdě moderním věku neslo označení „*Cech*“.

(Neboť jeho paličatí členové se jej odmítali vzdát.)

Tento „*Cech*“ spravoval poměrně rozlehlé pozemky na jihozápadě Pověstiny — lesy, louky, pláně, jeden hostinec, jeden ranč s přilehlou farmou... a dokonce i malý kampus — kde sídlila škola, již založil vůdce (šéf, „kápo“) onoho Cechu.

Skupinka strážila svůj kraj a svou domovinu. A velká část jejich pozemků nepůsobila zrovna obydleným dojmem.

Obdobně jako místo, kde stál nyní on — blonděatý mladík, s kloboukem staženým hluboko do čela.

Magorův černý kabát zapleskal ve vánku.

Ruce v kapsách, nevysoká postava se zachmuřeným výrazem.

Hleděl na hrob; jako by paličatě vyčkával, že se něco stane.

Písmena již mírně zašla třemi dlouhými zimami a obsadil je i lehký nános špíny; přesto však zůstávala poměrně ostře čitelná:

*Tohle sbohem není, to ví
— ale čau a zdar,
c'est la vie...*

Trojřádek volného verše zdobil náhrobek nad jménem zesnulého. Mezi něj a horní okraj zapustili do náhrobku šestihrannou přihrádku — drobnou nádobku na svíčku či upomínkový předmět.

Takto vytvořili všechny kameny malého hřbitova. Hřbitova, který se rozkládal (v obou smyslech tohoto slova) pár desítek metrů odtud:

Šedé náhrobky, rozmístěné mezi ostrůvky zelené trávy, teď na jaře prokvétající sedmikráskami a fialkami. Uprostřed skrovný altán ze světlého kamene. Víka přihrádek těchto náhrobků zdobila značka Cechu. Cechu, jehož jméno (*Legati Cruentas*) si nemusíme pamatovat.

(Ono se připomene později. Věřte mi. Jsem vypravěčka.)

A tam vzadu, pod bílým dubem — několik náhrobků černých. Ty jsou... o tom později.

Důležitý je tenhle — tenhle jediný, s nímž hrál Magor hru „Kdo dříve uhne pohledem“. Postavili jej stranou od ostatních; na menší zelený pahorek, přímo pod korunu rozložitého stromu, cejlonského ebenu.

Tenhle náhrobek byl bílý. A beze značky.

Byl to čestný hrob. Magor na něm trval.

Bravo Kachny nevlastnily území. Neměly trvalý domov. Ve chvílích, jako tato, musíte zkrátka improvizovat. A odtud byl alespoň výhled do údolí. Na daleké hory a klidná oblaka.

A na lesklé špičky mrakodrapů Soule — v dáli na východě, odrážející paprsky mezi mléčnými oblaky.

Ne, že by Magor věřil, že se mrtví někam dívají. Ale... bylo to tak nějak... správně.

A ta stupidní úvaha „jemu by se to líbilo“ jej někde tam uvnitř, v zákrutech jeho pokřivené, nepodařené duše podivně hřála.

Nebo to byla ta whisky, kterou si s ním (s jeho hrobem) právě připil.

Magor nesnášel whisky. Ani Starouš ji moc nemusel. Ale dnes se k tomu tak nějak hodila.

A on sám opravdu nevěděl, proč stojí u nějakého opracovaného kusu skály a myslí si, že to k něčemu bude. A že mu... nějak poradí?

U všech Víl...

Povzdechl si, natáhl ruku, otevřel víko kamenné přihrádky, vytáhl z kapsy rudou cigaretu a škrtl stříbrným benzínovým zapalovačem, který měl jednu stranu mírně prohnutou od nějaké rány (druhou zdobil ražený keltský kříž). Na zlomek chvíle pozoroval mladík drobný plamen, než připálil konec tabákové tyčinky a vložil ji do klícky. Hned vedle rozlomeného ocelového prstenu s kočičí lebkou.

Sledoval, jak zpod bílé kovové mřížky stoupá kouř. Ve středu víka byla do kovu zalita insignie Bravo Kachen — gumová kachnička s kovbojským kloboukem a šibalsky mrkajícím výrazem v přeškrtnutém kruhu. Něco jako „zákaz vjezdu kovbojským kačerům“.

Těch několik centimetrů zbývajících mřížoví připomínalo po stranách zalité insignie roztažená křídla.

„Byl jsi náš,“ Magor vrátil ruce do kapes, „a stále jsi. A jsi nejsilnější. Ale já... nejsem. A... neumím si poradit ani s ní.“

Jeho slova oplácel hrob zarytým mlčením.

„Zdá se, že ona sama vydá za nejtěžší výzvy dějin. Byla Erika taky taková?“

Očima klidně přejížděl stručné věnování vytesané ve spodní třetině zářivého mramoru:

*Majore žoldněřů, Severských legií a Vrchní veliteli Bravo Kachen,
tímto před Vámi smekáme.
Jste třída.*

V kapse zavrčel telefon. Upomínka. Když nevyrazí, přijde pozdě.

„Musím za ní. Nechci ji nechat čekat,“ mladík si odhrnul vlasy z čela, načež svému otci krátce, ledabylye zasalutoval: „Drž mi palce, Starouši.“

Když odcházel, visela po něm ve vzduchu melodie, kterou se od otce naučil — píseň zpívajícího žoldněře:

Domů kroky vrátím,

15

Tohle je příběh mnoha lidí.

možná, když už se nevětrá,

Starých i mladých; živých i mrtvých.

a prach usedavý,

Napsal jej sám život; a my jej vyprávíme.

do postele uléhá.

Protože příběhy se mají vyprávět.

Magor, otočený k hřbitovu zády, pozvedl paži a němému místu krátce mávl na rozloučenou.

Že, Starouši?

Tohle sbohem není, to ví

Život jako takový nemá konce, a tento příběh také ne. Zatím.

— ale čau a zdar —

Ale pokud jej mít bude... tak ať je alespoň dobrý.

Mladík pootevřel ústa; a na okamžik, na prchavou chvíli mezi paprskem slunce a závanem větru, jako by vedle něj stejné gesto provedla silueta vysokého muže s oholenou ošlehanou tváří, světlými vlasy staženými do ohonu, šedým baretem vraženým hluboko do čela a lišáckou jiskrou v šedých očích...

Hra světla a stínu zmizela, zatímco vzduch protнула slova pronešená nahlas. Zakončující *jeho* píseň — píseň Theodora Andrejeviče Kalinina:

c'est la vie...

* * *

15. máj 2019

Soule. Malá metropole v srdci Európy. Respektive *megapole* — a vlastně ne tak úplně malá. Ale ani ne zcela velká. Na megapoli.

16 Soule — hlavní město Pověstiny, jehož periferie sahaly od břehů jezera Un až na půl cesty k východním hranicím nevelkého městského státu.

Soule...

Město, jehož čtvrti (tvořené tu malebnými domky a kulturními stavbami, támhle parky, muzei i promenádami, na druhé straně vysokými bytovými domy či obchodními a firemními mrakodrapy) ukrývaly životy více či méně propletených, spokojených, nadšených duší. Přes šest a půl milionu jich zde setrvalo — či jen projíždělo.

A spolu s jejich každodenními radostmi i strastmi pojímala malá megapole veškerá tajemství i tajnosti, které zde zažívali a objevovali.

Například...

Co je smyslem života?

Co je smyslem smrti?

Co je smyslem banánu?

Snídaně. Banán je nepochybně dobrou snídaní.

„Slečna Hirkalová?“

Dívka s hřívou hustých vlasů tmavých jako borovice, protkaných pramínky barvy pampelišek, zvedla hlavu.

„Jste na řadě.“

Lily dlouze vydechla. Pak vstala a rychle si upravila světlé šaty. S mírným úsměvem přešla k vycpávkou zesíleným dveřím pracovny.

Tohle nebylo to nejhorší, co ji dnes čekalo. Ano, byl Den Ódina, odpoledne a jo — již nastalo období zkoušek (které každý vysokoškolský student doslova miloval). A devatenáctiletou Lily čekal únavný, namyšlený a na slečny vysazený starý pápr... dobrá, dobrá, pardon. Pan docent.

Jenže večer se měla vidět s Magorem. A z toho byla mnohem nervóznější. Pitomec jeden pitomá! Neviděla ho dva měsíce! Od té doby, co ji pozval...

A ona řekla „ne“. Tedy — vlastně mu tak úplně neřekla „ne“. Spíše mu tak nějak... neodpověděla.

A celou dobu se neozval. Ten idiot mohl být klidně mrtvý! Ani by se nedivila. Na druhou stranu, měla takové neblahé tušení, že ani Smrtka se nechtěla k tomu individuu přibližovat. Natož ho převážet přes nějakou řeku na stísněné pramici — bez odhlučněné cely pro jemu podobné.

Ne, vážně — kdo by vydržel ty jeho kecy celou...

„Slečno Hirkalová?“

Jasně modré oči připomínající pramínky horské bystřiny rychle zamrkaly, aby ji vrátily do současnosti.

Oka⁷, prvně si popovídáme s panem docentem na téma: *Známky za naše celosemestrální úsilí*. A pak si nachystáme pořádnou pátku na toho dementa, pardon, Magora, na večer.

Protože jsem se o něj ani *trochu* nebála! O pitomce jednoho pitomýho.

„Slečno Hirkalová!“

Přísahám, že jestli nebude mít urvané obě ruce, nohy i hlavu, díky kterým nemohl psát, zavolat ani dojít a oznámit, že je v pohodě, na místě ho zabiju!

„Echrm-echrm! Vnímáte mě? Ptal jsem se, zda jste četla...“

* * *

Nešlo úplně říci, že by nerad četl.

Magor si jen na čtení nedokázal tak zcela úplně vyhradit čas. Měl mnohá zaměstnání...

Respektive jeho skutečné zaměstnání vyžadovalo velkou řadu těch krycích, maskovacích „zaměstnání“. Nakonec v posledních letech zavedli s rodinou ustálenou frázi „expertní konzultant“. Když měl Syčák obzvláště

---

7 „Oka“ nikoliv ve smyslu očí, bulv ni okounění, nýbrž jako „oukej“ či „v pořádku“. Lily coby příslušnice moderní mládeže zkrátka někdy oplývala zlovykem používat cizojazyčné výrazy a pokud možno je co nejvíce komolit.

kreativní chvílku, rád k onomu označení přidával „pro styk s veřejností“. Šestka jeho nápad posléze rozšířila na „expertní konzultant pro styk s nežádanou veřejností a jinou verbeží“.

Bravo Kachny se zkrátka neustále modernizovaly a posouvaly kupředu. Šly takříkajíc „s dobou“.

Což občas činilo některým z nich nemalé problémy.

(Jak už to tak u falešných expertních konzultantů pro styk s nežádanou veřejností a jinou verbeží bývá.)

„Hele, mladej, nic mi do toho není,“ Syčák ukousl špičku doutníku, a aniž by očima opustil dění na zemi před sebou, pokračoval v hovoru; masivní roli tabáku si připálil natolik automaticky, že Magor ani nezaregistroval, kdy se to vlastně stalo, „ale podle mě bude pěkně a *oprávněně* naštvaná. Víš jistě, co děláš?“

Přímo před Syčákem, na mokré zemině mezi jeho okovanými botami, se hemžilo klubko mravenců, horoucně přepravujících ukořistěný kousek jablka a nedopalek od cigarety.

Syčák si nebyl jistý, k čemu jim bude — ještě neslyšel o kuřákovi, který by měl rád zelená jablka.

18 Na druhou stranu, svět byl stále, i v jeho úctyhodných, žoldnéřských letech, plný překvapení...

Magor mimoděk stiskl dva prsteny, jež se mu na stříbrném řetízku hou-paly kolem krku, a zakroutil hlavou.

Syčák zase tou svojí smířlivě pokývl.

„Myslel jsem si to,“ dlouze potáhl, vypustil hutný smrdutý dým a se-skočil z metrové zídky (která mu vzhledem k jeho liliputí velikosti sahala někam po ramena), načež mávl rukou na ostatní: „Celej Theodor — zaim-provizuješ a vono to ňák dopadne; nejspíše pěkně tvrdě, na tvou vlastní ke-buli. Co se dá dělat, když už jsme tě tak vychovali... budem ti držet palce. Tak jo, mládeži, jdeme! Máme práci!“

* * *

Zkouška byla vcelku fajn. Proletěla jak torpédo. Ne proto, že me-zi otázkami a odpověďmi přemýšlela nad veškerou výzbrojí, kterou zvládne nacpat do středně velké kabelky.

(Část by mohla šoupnout za výstřih. A pod sukni.)

Kdepak. Pan docent ji hodnotil z vlastních, velmi erudovaných důvo-dů: „Víte, slečno, to je všechno hezké.“ Pantůrek... pardon, *docent* Pan-tůrek. Letitý to pán; plešatý, buclatý, v tvídovém saku. Blahosklonný

úsměv, kterým Lily obdařil, měl nacvičen životní praxí. „Nícméně se obávám, že jste se vše naučila jen z paměti. A doopravdy tomu zkrátka nerozumíte. Což samozřejmě není vaše vina; anatomicky není váš mozek předurčen ke složité dedukci a interpretaci komplexních kontextů mého oboru. Víte, tady nejde ani tak o znalosti, jako o přístup. Kritika vyžaduje tvrdou pěst, sílu charakteru a stálost názorů. A toho vy jako žena zkrátka nejste schopna.“

(Je nutno dodat, že docent Pantůrek patřil k méně oblíbeným členům Akademie. Víceméně k těm *nejméně* oblíbeným; spíše více nežli méně. Vysokoškolská půda skýtala množství kapacit, pevných, charakterních myslí a velkou zásobu úžasného génia — to vše prezentované v předních členech svého výzkumného a pedagogického kolektivu. Strávit ve společnosti těchto mužů či žen byt' jen půlhodinu vás mohlo obohatit na zbytek života. Bohužel, všude byli nějací ti Pantůrkové — kterým se veškeré tyto nevyčísitelné kvality prozatím zdárně vyhýbaly.)

Dívčino obočí šlo pozdravit kořínky jejích vlasů. Násilím udržela drobné růžové rty v klidném, zdvořilém úsměvu. Místností ale stejně zazněl vysokofrekvenční zvuk; to, když stiskla zuby stejnou silou, jakou o sebe třou litosférické desky.

Pantůrek jí dral nervy celý semestr. Po prvních třech přednáškách, kdy si dostatečně vyměnili názory jeden na druhého, se navzájem ignorovali. Ale tohle byla *zkouška!*

„Jak jsem vám naznačoval již na hodinách, máte skvělé vlohy pro, řekněme, ruční práce a zaměstnání. Nemyslím jen praní a kuchyň, i když jistě vaříte skvěle. Ale sem prostě nepatříte.“ Samolibý pedagog se spokojeně ušklíbl. Lily nehnula ani brvou. Pantůrek... pardon, pan-zmrd-docent Pantůrek tlačil až moc na pilu. Chtěl ji vyprovokovat, aby ji mohl vyrazit. Nebo poslat rovnou před komisi. Lily nebyla známá tím, že by pro facku (či ránu pěstí — případně židlí) chodila daleko.

„Nechápejte mě špatně; mám vás rád, celkem jsem si vás oblíbil. Právě proto vás nechci dál trápit. Mohl bych vás pustit dál, řekněme... s *D-éčkem*. Odpověděla jste správně na všechny mé otázky, ale neviděl jsem žádnou vlastní iniciativu a kreativitu, kritickou hrdost a pevné názory. Prodloužil bych vaše studium o pár týdnů, pak byste ho ale nejspíše sama vzdala. Rád bych vás toho už...“

Ani si neuvědomila, jak se jí levačka zatíná do dřevěné opěrky starého křesla. Tenhle kus nábytku pamatuje již hodně. Není divu, že se při Pantůrkově monologu tak nějak „utrhla“. Ta opěrka.

„Pane docente,“ dívka si přehodila opěrku do druhé ruky. Pedagog zesinal. Nevěděla proč; snažila se o vřelý, hřejivý úsměv. Oka⁸, trošku si kecala do kapsy — pravděpodobně se křenila jako pěkně nebezpečný šílenec. (Ve skutečnosti dívka zněla spíše jako napružená kočka — *velká kočka* — která se se zavrčením přihrčila ke skoku. I tak trochu vypadala.)

„Tahle zkouška je z *historie* kritické literatury a publikační činnosti. Tady se nemá projevit nějaká *kreativita*. Kolegu přede mnou jste nechal vybrat si kapitolu, kterou vám odkrákal, a dostal Áčko!“

„Slečno Hirkalová!“ Pantůrek se ve svém křesle spěšně odtáhl co nejdále, „prosím, skloňte tu ruku!“

„Jen vám vracím opěrku,“ tentokrát již opravdu vykouzila úsměv plný andělské nevinnosti. Kousek dřeva dopadl na docentův pracovní stůl: „Byla uvolněná, měl byste si ji nechat opravit.“

Vstala, s ještě širším úsměvem kývla na rozloučenou, popadla index a zamířila k odchodu.

„Počkejte! Ještě známku!“

„Ale kdepak,“ mávla indexem na rozloučenou, „tohle si vyřídím s vedením fakulty. Pošlu jim kritiku na velmi plodné téma vaší kantorské metodologie. A nebojte; slibuji, že použiji alespoň polovinu nástrojů, které jste nám na semináři ukázal.“

Dveře zajely do zárubně o něco prudčeji, než bývá vhodné. Pořádné prásknutí se jí bohužel nepovedlo. Pitomá vycpávka.

„Šovinistickej zadek jeden vypase...“

Otočila se, aby zjistila, že kouká na tmavě mahagonové vlasy zkrocené temně zelenou vlasovou čelenkou.

Rychle přesunula pohled o něco níže, k jasně zeleným očím své nejlepší kamarádky.

Monica.

No jo. A teď k tomu dnešnímu nejhoršímu. Její kamarádka se přišla ujistit, že na setkání s Magorem skutečně dorazí. Taky mohli poslat ocelového robota, aby ji odvedl násilím. Měla by větší šanci na útěk.

„Tak jak?“ Monica si ji krátce prohlédla a chápavě pokývla, „jasně, vidím. Pocem...“

Drobná tmavovláska ji pevně objala a Lily kývnutím souhlasila s přidruženým návrhem, že nedají jeden silný po-bitevní nápoj, ale minimálně dva. Nebo šest.

---

8 Ono slůvko „oka“ ve smyslu „oukej“ lze označiti za jakýsi „lilyismus“. Setkáme se s ním ještě mnohokrát — rovněž proto, že jej od ní pochytil i Magor.

Povzdechla si a objetí kamarádce vrátila. Neměla ráda konflikty. Dvakrát jí nevadilo vytrít s oponentem podlahu (klidně i doslova — at' žije musado a jiná umění sebeobrany). Ale vždy se posléze cítila poněkud... mizerně.

„Málem jsem ho přetáhla opěrkou ze židle,“ pousmála se, „proč jsem to vlastně neudělala?“

Monica něco zahuhlala zpod jejího výstřihu.

Lily měla vcelku slušně vybavený hrudník; a její drobná kamarádka do něj ráda bořila hlavu co nejhloběji. Právo, které měl jinak zcela vyhrazené Fil...

Dívka se zarazila a posmutněla ve tváři. Přivinula k sobě Monicu ještě pevněji a myšlenkami se vrátila na školní pozemky před třemi roky. K jeho usměvavé tváři. Hořící budově. Troskám, dopa...

„H-hej!“ Monica s mírným úsilím vytočila obličej na stranu. Opravdu se již začínala dusit. „Jsi v pořádku?“

Lily potřásla hlavou. Hleděla k oknu, za kterým se pomalu, za pár hodin, chystal západ slunce. Jaro brzy skončí, teplé dny střídaly stále vřelejší noci. V hlavě měla najednou duté prázdno a z jasně modrých očí zmizel i poslední rozverný rarášek.

„No tak!“ Monica ji lehce šťouchla do boku, aby ji vrátila do reality, „už jsou to tři roky. Jestli na to nepřestaneš myslet, tak tě kopnu!“

Dívka vrátila oči ke své kamarádce, která na ni povzbudivě mrkla. Lily si nebyla jistá, zda se Monica těší, až jí bude lépe — nebo až jí bude moci nakopnout. Pravděpodobně na obojí stejně...

Přikývla a pousmála se. Měla ji ráda.

Tak trochu k vlastnímu překvapení — vždyť chodila s jejím malým bráškou!

Jenže dívky spolu trávily hodně času. Měly společné koníčky — třeba šerm. Či kontakt (neboli boj holýma rukama... nohama... čímkoliv, čím jste dokázali praštit). Lily k „mečování“ dovedl taťka (když si v obýváku na stěnu vystavil své staré zbraně). Úzká ostří se jí líbila již jako mrňousovi — který se vyškrábal na skříň, uvolnil ocelovou čepel a šikovně s ní spadl přímo na nechráněnou nohu pana Hirkala, který spěchal svou padající dceru zachytit...

Tak jdeme, at' to máme za sebou.

Lily se těšila na vychlazený nápoj v oroseném püllitru; venku bylo teplo a slunečno.

S tím ostatním... si již nějak poradí.

Když se s Monicou prvně potkaly, byla drobná tmavovláška alespoň o třídu lepší než ona. V tom šermu. A taky jí dala pěknou nakládačku — Lily se ji tehdy pokusila z(a)bít, protože si začala s Tommym.

(Tommy byl její malý — oka, *mladší* — bráška. Už dávno nebyl menší než ona.)

Nicméně, co se tréninků týkalo, byly si již dlouho rovnocennými soupeřkami. A nejlepšími kamarádkami. Lily se neměla čeho bát, když ji měla po svém boku. Ani teď, když šly nasbírat energii na její večerní schůzku.

Dnes jim zbývala ještě jedna krátká lekce šermu. Napijí se před ní (jinak Lily umře žízni), odreagují se při pohybu, dají kávu a vodu (další uklidnění a boj proti žízni), Monica ji patřičně vyhecuje a povzbudí...

A pak rovnou za...

* * *

15. máj 2019

„Řekla jsem, že potřebuji více času!“

Setkání s Magorem šlo... hladce.

„Pardón, pardón — takže *další DVA MĚSÍCE?!*!“

I když poněkud jiným způsobem, než si představovala.

„A? CO KDYŽ ANO??!“

Respektive si vlastně (bohužel) docela přesně dokázala představit i tuto variantu.

22

„*DVA–MĚSÍCE!!!*!“

Byl to přesně ten vývoj událostí, kterého se obávala.

„*VÍCE ČASU‘ JE DOCELA ŠIROKÝ POJEM!*!“

A kterému nedokázali zabránit — ani ona, ani on.

„*STEJNĚ JAKO TVOJE BÁBA!*!“

Mezi mladíkem a dívkou zavládlo hrobové ticho.

„Urazil jsi právě...“

„Velmi se omlouvám.“

Lily popadla stojací lampu.

„Sežer si *tohle!*“

Dřevěná svítilna ťukla Magora přes čelo.

...

Setkání s mladíkem šlo vlastně docela tak, jak očekávala. Respektive jak se obávala, že „to půjde“. A i když si oba hladce, bez skrupulí a přirozeně vyřvali navzájem plíce i duše ode všech natlakovaných emocí...

Nebyl to úplně ten průběh, který by preferovala.

* * *
